

Prof.DUMITRU BUHAI -Poeme din volumul"EMIGRANȚII"(în curs de pregătire)

Posted on februarie 9, 2013 by admin Posted in Dumitru Buhai, Poezie

0Imi place

Poetul DUMITRU BUHAI(SUA), cu sufletul plin de mistere și iubire a scos din"Templul tăcerii de stâncă" cuvinte și fioruri aparte, o făclie ce dă strălucire stelelor din noi. Dorul permanent pentru locurile natale, pentru ființele dragi lăsate în România produc răni, adesea nevindecabile. Crede că "speranța românilor „de acasă”: „de la izvor” – și a noastră de peste marea cea mare – este Dumnezeu. Doresc și eu să-i văd pe toți românii reîntorși la Dumnezeu, cu credința conștientă în sufletele lor și înrolați în corola de minuni a lui Dumnezeu". Dragă domnule Dumitru, adaug din suflet și eu câteva cuvinte: Dumnezeu să vă audă și pe toți să ne binecuvânteze și să ne adune sub aripile Sale(I. MARIN)

„Templul tăcerii de stâncă”...

La Bușteni, într-o sâmbătă cu soare de vară,
In anii tinereții verzi și sănătoși lăsați în urmă,
Am făcut o excursie frumoasă; mai spre seară,
Când am admirat Caraimanu-n odihna-i nocturnă...
M-am oprit lângă crucea din piatră masivă și fier
Ce stătea cu fața-i întoarsă spre prăpastia aceea adâncă;
Și-am pătruns în lumea de basm și de divinul mister,
Pe vârful de munte, în templul tăcerii din piatra de stâncă...
Pe cer, au apărut stelele ce luminau strălucind în abis.
Mi se părea c-am pătruns într-o lume ireală de vis!...
Acolo-n templul tăcerii, puteam s-ating până si stelele,
Iar luna îmi zâmbea fericită ascunzându-mi misterele...
Cu fiecare minut ce trecea, întunericul devenea tot mai gros,
Dar făclierii cerului luminau, ca să văd că-n jur este frumos.
Imi era teamă, ca să rostesc vreo silabă din bucuria fericirii,
Ca să nu tulbur cu nimic liniștea din templul nocturn al tăcerii.
N-aș fi vrut să trezesc pe Cineva acolo: în Cerul acela de Sus,
Unde știam că S-a dus să-mi pregateasca o Casă frumoasă Isus...
De-atunci, când văd vreo lumină pe cer odihnindu-se-n noapte,
Mă-ntreb, dacă nu acolo-i Templul tăcerii lăsat de mine, departe!...

VISURILE...

Ce este speranța? nu este un vis?

Ce este viața? Nu-i fructul promis?
Visăm cât suntem treji și dacă dormim,
Visăm cât trăim; cu visul nostru murim!
Omul a fost creat din infinit;
Și-i visul umbrei până la sfârșit.
Visăm că viața este un giuvaier,
Dar uităm că-i școala spre Cer!...
Visul e uitarea că suntem de tină,
Dar ne trezim cu oasele-n rugină!
Eu, însa, simt fericirea că pot visa;
Și Apa cea mare s-o pot traversa!...
E bine să învățăm să visăm
Și viața pe glie s-o înfruntăm,
Iar pietrele-n drum și vămile vii
Să le uităm în al clipei pustiu!...

AM REVĂZUT IZVORUL!

E destul doar o clipă
Ca să-ți pierzi echilibrul
Și să-ți simți ruptă o aripă
Ce-ți îngreunează zborul
E destul doar o vorbă neroadă,
Ca sufletul tău alb să ți-l roadă
Și să te trezești pierdut în gândire,
Când învinge, în tine, a ta fire...
E destul doar să privești bâlciul
Și să-ți dai seama de înstrăinare;
Fie locul un vacarm din stadion
Sau în tăcerea la-nmormântare!
E destul doar o clipă-n gândire,
Ca să revii la pace și liniștire!...
Și cât am nevoie și eu acuma de ea,
Ca să am elixirul fericirii-n viața mea!

NEÎNVINSA CREDINȚĂ

Când lumea aceasta-ți devine obstacol în visul credinței,
Iar constiința-ți este ca un far rebel de lumină deconectat,
Iar vântul turbat al vieții-n furtună sufletul ți-l rănește,
Rămâne și-atunci o rază de soare: neînvinsa credință...

Credința că timpul va vindeca răni și Dumnezeu
Va da biruința răbdării și așteptării sufletului tău,
Reînviind neînvinsa credință: scutul tău în suferință!

Prof. DUMITRU BUHAI

(Din cartea în lucru: „Emigranții”)